

Arrest

nr. 89 567 van 11 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Pascal VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De echtgenoot van verzoekster diende op 6 januari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De twee minderjarige kinderen van verzoekster bevonden zich in de aanwezigheid van hun vader, verzoeksters echtgenoot.

Op 17 april 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaromtrent een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De echtgenoot van verzoekster diende daartegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

De verzoekster kwam op 21 april 2012 het Belgische grondgebied binnen en diende op 23 april 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 23 april 2012 werd verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar asielaanvraag.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekster reeds op 31 maart 2012 een asielaanvraag indiende in Polen, alsook op 11 april 2012 een asielaanvraag in Oostenrijk indiende.

Op 25 april 2012 werd aan de Poolse overheden gevraagd om verzoekster terug te nemen op grond van artikel 16.1 d) van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin-Verordening).

De Poolse overheden stemden op 30 april 2012 in met het verzoek tot terugname.

Op 15 mei 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie t.a.v. verzoekster een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 23.04.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 31.03.2012 en op 22

07.2012 respectievelijk asiel vroeg in Polen en Oostenrijk. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Ze stelde dat ze de Russische Federatie op 28.03.2012 verliet en het grondgebied van de Lidstaten op 31.03.2012 via Polen binnenkwam. Op 10.04.2012 reisde de betrokkene van Polen naar Oostenrijk, waar ze tot 20.04.2012 verbleef. Op 21.04.2012 kwam ze in België aan. De betrokkene is enkel in het bezit van een identiteitsdocument van de Poolse asielinstanties.

Op 25.02.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 30.04.2012 op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze asiel vraagt in België, nadat ze eerder asiel vroeg in Polen en Oostenrijk (vraag 19) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Polen, de verantwoordelijke Lidstaat, zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene antwoordde dat ze een asielaanvraag in België indiende omdat haar echtgenoot en twee kinderen reeds als asielzoekers in België verblijven. Ze stelde verder geen redenen te hebben die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Polen rechtvaardigen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Betreffende de aanwezigheid van de echtgenoot en kinderen van de betrokkene in België merken we op dat de echtgenoot van de betrokkene op 06.01.2012 asiel vroeg. Op 17.04.2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen inzake zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18.04.2012 werd aan de echtgenoot van de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. We wijzen erop dat artikel 8 van de Verordening 343/2003 stelt dat de Lidstaat, waar gezinsleden van een asielzoeker al in de hoedanigheid van asielzoeker verblijven, verantwoordelijk is, maar enkel indien nog geen beslissing in eerste aanleg inzake de asielaanvraag werd genomen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen weigerde op 17.04.2012 aan de echtgenoot van de betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, wat betekent dat inzake zijn asielaanvraag d.d. 06.01.2012 reeds een beslissing in eerste aanleg werd genomen en België op grond van artikel 8 van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Wat een eventuele toepassing van artikel 14 van Verordening 343/2003 betreft merken we op dat artikel 14 stipuleert dat de Lidstaat, die op volgens de criteria van Verordening 343/2003 verantwoordelijk is voor de behandeling van het grootste aantal gezinsleden, verantwoordelijk is voor de asielaanvragen van alle gezinsleden, maar dit enkel indien meerdere leden van een gezin in dezelfde Lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen asiel vroegen. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene op 23.04.2012 asiel vroeg in België en haar echtgenoot op 06.01.2012. De betrokkene vroeg asiel nadat de asielaanvraag van haar echtgenoot reeds in eerste aanleg was afgewezen. Van het in artikel 14 vermeldde gelijktijdig of met korte tussenpozen indienen van asielaanvragen door verschillende gezinsleden is in dit geval dan ook geen sprake, wat impliceert dat België op grond van de bepalingen van artikel 14 niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asiel aanvraag van de betrokkene.

Wat een eventuele toepassing van artikel 15 van Verordening 343/2003 betreft merken we op dat een Lidstaat, die in toepassing van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, familieleden kan herenigen op humanitaire gronden. In dat geval behandelt die Lidstaat toch de asielaanvraag van de betrokkene op verzoek van een andere Lidstaat. Hieromtrent wijzen we er op dat we in ons verzoek voor terugname van de betrokkene aan Polen d.d. 25.04.2012 melding maakten van de aanwezigheid van de echtgenoot en kinderen van de betrokkene in België. De Poolse instantie verzochten België niet de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 15, maar stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003, wat betekent dat België op grond van dat artikel niet verantwoordelijk kan worden gesteld.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen melding maakte van concrete feiten, ervaringen of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat ze tijdens haar verhoor expliciet stelde geen redenen te hebben die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen.

Betreffende artikel 8 van EVRM wijzen we er op dat de betrokken en haar echtgenoot en kinderen sinds november 2011 van elkaar gescheiden zijn. De echtgenoot van de betrokkene verklaarde dat de betrokkene in november 2011 vanuit Egypte, waar het gezin sinds augustus 2011 verbleef, terugkeerde naar de Russische Federatie. De echtgenoot en kinderen van de betrokkene bleven in Egypte, maar zouden op 19.12.2011 ook zijn teruggekeerd naar de Russische Federatie, vanwaar ze enkele dagen later vertrokken en dit zonder de betrokkene. We merken verder op dat de betrokkene pas vanuit Oostenrijk, waar zij een asielaanvraag indiende, naar België doorreisde nadat de bevoegde instanties de asielaanvraag van haar echtgenoot hadden afgewezen en hij een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen.

Polen stemde met het akkoord van 30.04.2012 niet alleen in met de terugnamen van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (hij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en de schending van artikel 16.1 van de Dublin-Verordening. Dit middel wordt als volgt uiteengezet:

“Overwegende dat de verzoekster een eerste middel neemt van de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van het artikel 16§ 1 van de E.U. verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Dat elke bestuurshandeling gemotiveerd moet worden.

Dat de opgelegde motivering in de handeling de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat deze motivatie daarenboven relevant moet zijn.

Dat dit in casu duidelijk niet het geval is.

Overwegende dat de tegenpartij aanduidt dat België voor het onderzoek van de asielaanvraag niet verantwoordelijk is, dat deze aan POLEN opgelegd zou zijn, overeenkomstig het artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en het artikel 16§ 1 van de verordening EU 343/2003.

Dat het artikel 51/5 voorziet “§1 : Zodra de vreemdeling zich aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig het artikel 50, (5Obis) of 51, als asielaanvrager verklaart, gaat de Minister of zijn gemachtigde over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt. »

Dat dit artikel louter procedureel is en in feite verwijst naar de internationale overeenkomsten die België binden, zoals het reglement EU 343/2003.

Dat het artikel 16§1 van de vermelde verordening eveneens onder het hoofdstuk “OVERNAME EN TERUGNAME” hernomen wordt.

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag is verplicht:

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen

Dat het nog een louter procedureel artikel betreft dat enkel streeft naar de vraag van de verplaatsing van de asielzoeker eenmaal dat de verantwoordelijke lidstaat gekend is.

Dat de tegenpartij bijgevolg in huidig geval de juiste wettelijke grond van de verordening waarop haar beslissing gegrond zijn niet preciseert.

Dat zij gewoon haar best doet om de reden aan te duiden wegens dewelke zij de artikelen 8, 14 en 15 van de Verordening, die haar bevoegdheid zouden gronden niet kan toepassen

Dat het eenvoudig feit dat de Poolse Staat ingestemd heeft met de herneming van de verzoekster niet voldoende is om hen toe te staan vast te stellen dat deze Staat degelijk bevoegd was om over haar asielaanvraag in fine te berechten.

Dat de Raad van State in een arrest van 07 augustus 2006 zo besloten heeft dat “door zich te beperken de betwiste beslissing op de artikelen 51/5 van de wet van 15 december 1980 en op het artikel 16.1.e. van de voormelde verordening te gronden en zo te noteren dat de betrokkene reeds een asielaanvraag in Oostenrijk ingediend heeft en dat deze nog onderzocht wordt,, de tegenpartij nalaat vast te stellen op welke wettige grond zij zich baseert om te achten dat Oostenrijk de voor de aanvraag verantwoordelijke staat is; dat het eerste lid van het eerste middelgegrond is” (EG.; 07 augustus 2006, nr. 161.709).

Dat de tegenpartij, door zich te onthouden van het artikel of de artikelen te bepalen die de bevoegdheid van de Poolse Staat grondt/gronden, bijgevolg de in het middel beoogde beschikkingen geschonden heeft.

Dat het middel gegrond is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar procedurele artikelen die van toepassing zijn eens is uitgemaakt welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Waar verzoekster erop wijst dat de bestreden beslissing aldus geen melding maakt van artikelen die de verantwoordelijkheid van de Poolse overheid ten gronde vaststellen, is het zo dat de verwerende partij, gelet op de bewoordingen van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, slechts aan dient te geven welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek en eventueel aan te duiden waarom zij geen gebruik maakt van de mogelijkheid om, zelfs indien een andere lidstaat zich bevoegd verklaart om het asielverzoek te behandelen, zelf de aanvraag te onderzoeken (cfr. RvS 25 januari 2002, nr. 102 946).

Verder merkt de Raad op dat de aanhef van de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat de verzoekster, voor haar binnenkomst te België, een asielaanvraag heeft ingediend in Polen en in Oostenrijk en dat de Poolse overheid op grond van artikel 16.1 d) verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. Artikel 16.1 d) van de Dublin- verordening bepaalt het volgende:

“De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen; (...).”

Gelet op de duidelijke bewoordingen in de aanhef van de bestreden beslissing en de verwijzing naar artikel 16.1 d) van de Dublin-Verordening, dat naast de overnameplicht ook de reden van de overnameplicht vermeldt, kan verzoekster niet voorhouden onwetend te zijn aangaande de reden waarom de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag. Hiermee is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt. Daarnaast kan er nog op gewezen worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij in Polen een asielaanvraag heeft ingediend.

Ten slotte kan er nog aan toegevoegd worden dat verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 7 augustus 2006 (RvS 7 augustus 2006, nr. 161 709), geen afbreuk doet aan het bovengestelde, daar het arrest slechts een schorsingsmaatregel beveelt in uiterst dringende noodzakelijkheid waarbij de zaak *prima facie* bekeken wordt en verzoekster niet aantoonde dat de Raad van State, op basis van de in dit arrest opgenomen redenering, vervolgens besloot tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 d) van de Dublin-Verordening door de bestreden beslissing worden geschonden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.4. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 3.2, 8, 14 en 15 van de Dublin-Verordening. Ze verduidelijkt dit middel als volgt:

“Overwegende dat de verzoekster een tweede middel neemt van de schending van de artikelen 3 §2, 14 en 15 van de EU verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Dat de tegenpartij van mening is dat de artikelen 3 §2, 8, 14 of 15 van de EU verordening 343/2003 niet toegepast mogen worden.

Dat de verzoekster inderdaad de echtgenote is van de Heer [A], asielaanvrager en België (DV nr.[...]) en de moeder van [...], geboren op 31 augustus 2004, en van [...], geboren op 22 mei 2007.

Dat het artikel 8 van de Dublin verordening aan België oplegt de asielaanvraag te behandelen van een familielid van een asielaanvrager waarvan de procedure in België thans hangend is.

Dat dit het geval van de echtgenoot van de verzoekster is.

Dat hij op 17 april 2012 natuurlijk wel een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal ontvangen heeft, maar dat hij een beroep in volle rechtsmacht tegen deze beslissing ingediend heeft, die trouwens steeds onderzocht wordt.

Dat dit beroep binnen de wettelijke termijnen ingediend werd.

Dat het bovendien en schorsend beroep is, hetgeen als gevolg heeft dat de echtgenoot van de verzoekster steeds toegelaten is in België te verblijven.

Dat het gewettigd verblijf trouwens met terugwerkende kracht geldt tot de datum van de negatieve beslissing die door de het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen genomen wordt.

Dat een bijlage 26 quater aan de verzoekster te overhandigen, om reden dat haar echtgenoot onwettig op het grondgebied zou verblijven bijgevolg foutief is, en duidelijk de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

Overwegende, anderzijds, dat het artikel 14 van de Verordening vermeldt dat: “Indien meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een asielverzoek indienen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze veroordeling tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden; wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen :

a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden, is verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden;

b) indien op grond van het voorgaande geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van de oudste lid van de groep, verantwoordelijk voor de behandeling van alle asielverzoeken.

Dat de echtgenoot van de verzoekster in specie zijn asielaanvraag op 06 januari 2012 ingediend heeft, terwijl de verzoekster de hare op 23 april 2012 ingediend heeft.

Dat de tegenpartij acht dat de inleidingsdata's van de aanvragen te verwijderd zijn, en dat de asielprocedure van de verzoeker afgesloten was, quod non, toen de verzoekster haar aanvraag ingediend heeft.

Dat de twee aanvragen nochtans slechts in een tussentijd van drie maanden ingediend werden.

Dat deze termijn volkomen niet onredelijk is.

Dat het daarenboven foutief is te beweren dat de asielprocedure van de verzoeker afgesloten was toen de verzoekster haar aanvraag ingediend heeft, aangezien hij zich niet alleen binnen de wettelijke termijn bevond om een beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen in te dienen, maar dat hij trouwens ook van deze mogelijkheid toepassing heeft gemaakt.

Overwegende, ten slotte, dat het artikel 15 van de Dublin verordening namelijk de mogelijkheid voor een lidstaat voorziet een asielaanvraag te onderzoeken, zelfs indien deze niet verantwoordelijk is, teneinde de leden van een zelfde familie te herenigen.

Dat de tegenpartij de identiteit van de verzoekster, noch de ouderband tussen haarzelf, haar echtgenoot en haar kinderen niet aan de orde stelt.

Dat deze laatsten pas 5 en 7 jaar oud zijn.

*Dat zij maar één keer van hun moeder gescheiden werden, hetzij toen deze laatste EGYPTTE verlaten heeft om haar eigen moeder, die zwaar ziek was, in RUSLAND terug te zien,
Dat de voormelde artikelen dus wel degelijk toegepast moesten worden.
Dat het middel gegrond is."*

2.5. Artikel 3.2 van de Dublin-Verordening ("de soevereiniteitsclausule") bepaalt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele asielzoeker niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de inhoudelijke beoordeling van een asielverzoek.

Uit de bewoordingen van artikel 3.2 van de Dublin-Verordening kan aldus op zich geen verplichting voor een Lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere Lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster de vraag werd gesteld of ze redenen had om een verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat te rechtvaardigen, waarop verzoekster negatief antwoordde.

De Raad benadrukt dat aldus, *in casu*, artikel 3.2. van de Dublin-Verordening in hoofde van de verwerende partij geen verplichting met zich meebrengt om af te wijken van de bevoegdheidsregels die zijn vervat in de Dublin-Verordening en dat zij uitvoerig heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat er geen reden bestaat om af te wijken van deze regels. Zo wordt *in fine* van de beslissing gesteld dat "Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003."

De verzoekster maakt geenszins duidelijk op welke wijze artikel 3.2. van de Dublin-Verordening werd geschonden.

2.6. De verzoekster voert in beginsel aan dat op basis van artikel 8, 14 en 15 van de Dublin-Verordening haar asielaanvraag door Belgische overheden in behandeling moet worden genomen. Door een verzoek tot terugname te richten aan de Poolse overheden, zouden de Belgische overheden deze artikelen van de Dublin-Verordening hebben geschonden en zou dit tot gevolg hebben dat verzoekster wordt gescheiden van haar echtgenoot en kinderen, die zich reeds op het Belgische grondgebied bevinden.

2.7. De preambulaire overweging nr. 6 van de Dublin-Verordening luidt: "Het beginsel van de eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd voorzover dat verenigbaar is met de overige doelstellingen die worden nagestreefd met de opstelling van criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek".

2.8. Artikel 5 van de Dublin-Verordening stipuleert dat: "Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij de lidstaat indient."

De Raad stelt vast, op basis van de stukken in het administratief dossier, dat verzoekster op 23 april 2012 een asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden. Op dat moment had haar echtgenoot reeds op 6 januari 2012 zijn asielaanvraag ingediend en hij had tevens op 17 april 2012 al een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen.

2.9. Artikel 8 van de Dublin-Verordening luidt: "Wanneer een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen."

Rekening houdend met de situatie op het tijdstip waarop verzoekster haar asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden, kon er evenwel geen toepassing worden gemaakt van artikel 8 van de Dublin-Verordening. Immers de echtgenoot van verzoekster had op 17 april 2012 reeds een beslissing in eerste aanleg had ontvangen, terwijl de verzoekster pas op 23 april 2012 haar asielaanvraag indiende.

Immers, artikel 8 van de Dublin-Verordening kan enkel worden toegepast wanneer er nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, waarmee wordt bedoeld dat er nog geen eerste beslissing ten gronde werd genomen. Het doel van artikel 8 van de Dublin-Verordening bestaat er namelijk in om de

Lidstaten de mogelijkheid te geven asielaanvragen van gezinsleden samen te behandelen. Daarvoor is evenwel vereist dat er nog geen beslissing in eerste aanleg werd genomen t.a.v. één van de gezinsleden.

Uit hoofdstukken III en V van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Pb.L. 13 december 2005, afl. 326), dat net zoals de Dublin-Verordening een bouwsteen uitmaakt van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel, blijkt dat een onderscheid wordt gemaakt tussen procedures in eerste aanleg en beroepsprocedures.

De bevoegdheid voor het onderzoek van een asielaanvraag in eerste aanleg komt in België toe aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (artikel 57/6, 1° van de Vreemdelingenwet).

Gegeven het feit dat het Commissariaat-generaal reeds op 17 april 2012 een beslissing in eerste aanleg had genomen, kon de verzoekster zich bij het indienen van haar asielaanvraag op 23 april 2012 zich niet meer op artikel 8 van de Dublin-Verordening beroepen.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon aldus redelijkerwijze motiveren: *“We wijzen erop dat artikel 8 van de Verordening 343/2003 stelt dat de Lidstaat, waar gezinsleden van een asielzoeker al in de hoedanigheid van asielzoeker verblijven, verantwoordelijk is, maar enkel indien nog geen beslissing in eerste aanleg inzake de asielaanvraag werd genomen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen weigerde op 17.04.2012 aan de echtgenoot van de betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wat betekent dat inzake zijn asielaanvraag d.d. 06.01.2012 reeds een beslissing in eerste aanleg werd genomen en België op grond van artikel 8 van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.”*

Verzoeksters betoog dat haar echtgenoot binnen de wettelijke termijnen een beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal en wegens het schorsend beroep wettig verblijft in België, doet hier geen afbreuk aan.

Tenslotte merkt de Raad op dat, wat verzoekster ook beweert, nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster het verblijf wordt geweigerd en bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omwille van de reden dat haar echtgenoot onwettig op het grondgebied verblijft.

De verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij een schending van artikel 8 van de Dublin-Verordening heeft begaan.

2.10. Artikel 14 van de Dublin-Verordening luidt:

“Indien meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een asielverzoek indienen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden is verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden;

b) indien op grond van het voorgaande geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van het oudste lid van de groep verantwoordelijk voor de behandeling van alle asielverzoeken.”

De verzoekster voert aan dat artikel 14 van de Dublin-Verordening op haar situatie van toepassing is, daar haar asielverzoek en het asielverzoek van haar echtgenoot slechts in een tussentijd van drie maanden werden ingediend.

Ook artikel 14 van de Dublin-Verordening heeft tot doel om de eenheid van het gezin te handhaven en de mogelijkheid te creëren om asielaanvragen van gezinsleden samen te behandelen in eenzelfde lidstaat, maar daarvoor is echter vereist dat meerdere leden van een gezin in eenzelfde lidstaat ofwel gelijktijdig een asielaanvraag hebben ingediend ofwel asielaanvragen hebben ingediend met zodanig korte tussenpozen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, gelijktijdig kunnen worden afgewikkeld.

Rekening houdend met de situatie op het tijdstip dat de verzoekster haar asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden, blijkt dat, *in casu*, niet aan deze voorwaarde werd voldaan. In de eerste plaats is er geen sprake van een gelijktijdige indiening van asielaanvragen, aangezien verzoeksters echtgenoot zijn asielaanvraag indiende op 6 januari 2012 en de verzoekster haar asielaanvraag daarentegen pas op 23 april 2012 indiende.

Daarnaast is er ook geen sprake van een indiening van asielaanvragen met zodanig korte tussenpozen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, gelijktijdig konden worden afgewikkeld.

Immers de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot was, voor haar binnenkomst op het Belgische grondgebied, reeds in eerste aanleg ten gronde behandeld door het Commissariaat-generaal. De voorafgaande fase in de behandeling van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot, met name de fase waar het onderzoek wordt gevoerd naar de Lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, had dus al plaats gevonden. Daardoor was de mogelijkheid niet meer voorhanden om de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, gelijktijdig te kunnen afwickelen.

Het betoog van verzoekster dat de respectievelijke asielverzoeken slechts met een tussentijd van drie maanden werden ingediend en dat de asielprocedure van haar echtgenoot nog niet was afgelopen, gezien zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg redelijkerwijze geoordeeld dat: *“Wat een eventuele toepassing van artikel 14 van Verordening 343/2003 betreft merken we op dat artikel 14 stipuleert dat de Lidstaat, die op volgens de criteria van Verordening 343/2003 verantwoordelijk is voor de behandeling van het grootste aantal gezinsleden, verantwoordelijk is voor de asielaanvragen van alle gezinsleden, maar dit enkel indien meerdere leden van een gezin in dezelfde Lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen asiel vroegen. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene op 23.04.2012 asiel vroeg in België en haar echtgenoot op 06.01.2012. De betrokkene vroeg asiel nadat de asielaanvraag van haar echtgenoot reeds in eerste aanleg was afgewezen. Van het in artikel 14 vermeldde gelijktijdig of met korte tussenpozen indienen van asielaanvragen door verschillende gezinsleden is in dit geval dan ook geen sprake, wat impliceert dat België op grond van de bepalingen van artikel 14 niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.”*

De verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij een schending heeft begaan van artikel 14 van de Dublin-Verordening.

2.11. De Raad herinnert eraan dat artikel 15 van de Dublin-Verordening (zgn. “humanitaire clausule”) bepaalt dat iedere Lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden kan herenigen op humanitaire gronden en dit op verzoek van een andere Lidstaat. Echter artikel 15 van de Dublin-Verordening houdt op zich echter geen verplichting in voor de verwerende partij. Het is immers niet verzoekster die bepaalt welke staat haar asielaanvraag zal behandelen (RvS, nr. 125.747, 27 november 2003).

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde in de bestreden beslissing als volgt: *“Wat een eventuele toepassing van artikel 15 van Verordening 343/2003 betreft merken we op dat een Lidstaat, die in toepassing van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, familieleden kan herenigen op humanitaire gronden. In dat geval behandelt die Lidstaat toch de asielaanvraag van de betrokkene op verzoek van een andere Lidstaat. Hieromtrent wijzen we er op dat we in ons verzoek voor terugname van de betrokkene aan Polen d.d. 25.04.2012 melding maakten van de aanwezigheid van de echtgenoot en kinderen van de betrokkene in België. De Poolse instantie verzochten België niet de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 15, maar stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003 (...)”*

Hoewel de Raad vaststelt, bij nazicht van het administratief dossier, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanwezigheid van de twee minderjarige kinderen niet meldde aan de Poolse overheden maar enkel de aanwezigheid van de echtgenoot, kon hij, gegeven het feit dat Polen de Belgische overheden niet verzocht om de asielaanvraag zelf te behandelen, op grond van artikel 15 van

de Dublin-Verordening redelijkerwijze besluiten: “ (...) wat betekent dat België op grond van dat artikel niet verantwoordelijk kan worden gesteld.”

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat verwerende partij een schending heeft begaan van artikel 15 van de Dublin-Verordening.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.12. De verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat als volgt wordt uiteengezet:

“Overwegende dat de verzoekster een derde middel neemt van de schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de tegenpartij van mening is dat de terugkeer van de verzoekster op het Pools grondgebied geen schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitmaakt, aangezien zij sinds november 2011 reeds van haar echtgenoot en van haar kinderen gescheiden was, en dat deze laatsten de RUSSISCHE FEDERATIE op 19 december 2011 zonder haar verlaten hebben.

Dat allereerst gepreciseerd dient te worden dat de verzoekster EGYPTE een maand voor haar echtgenoot en haar kinderen verlaten heeft, omdat haar moeder ziek was.

Dat zij nadien bij haar moeder verkoos te blijven.

Dat de verzoeker deze elementen tijdens zijn verhoor meegedeeld heeft.

Dat de tegenpartij er duidelijk geen rekening mee gehouden heeft.

Dat het middel gegrond is.

Dat vervolgens, alhoewel de echtgenoot van de verzoekster vanwege het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een negatieve beslissing gekregen heeft betreffende zijn asielaanvraag, deze een beroep tegen deze beslissing ingediend heeft.

Dat dit beroep steeds onderzocht wordt.

Dat hij dus nog niet bereid is België te verlaten.

Dat deze daarenboven in POLEN geen asielaanvraag ingediend heeft.

Dat hij bijgevolg nooit naar dit land teruggezonden zal worden.

Dat het dus niet onmogelijk is dat de verzoekster, haar echtgenoot en haar kinderen voor een lange periode gescheiden zouden worden, indien zij naar POLEN teruggezonden zou worden.

Dat het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt : “ Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ”,

Dat de Raad van State reeds gevelde heeft dat een inmenging in het privé leven en gezinsleven “slechts toegelaten is, ten opzichte van het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, voor zover deze door de wet voorzien wordt en een maatregel uitmaakt die in een democratische gemeenschap nodig is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van de strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of van de zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen

Dat de Raad van State eraan toevoegt dat “die criterium van noodzakelijkheid tot gevolg heeft dat de inmenging op een dringende levensbehoefte gegrond moet zijn en namelijk evenredig moet zijn met het rechtmatig beoogd doel; dat de overheid bijgevolg moet tonen dat zij zorg gehad heeft voor een juist evenwicht tussen het beoogd doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de verzoekster op de eerbied van haar privé leven en gezinsleven” (R.S. nr. 100.587 van 07 november 2011).

Dat vastgesteld dient te worden dat de betwiste beslissing geenszins vermeldt dat de inmenging gerechtvaardigd is.

Dat deze inderdaad door een enkele overweging van openbare orde of nationale veiligheid gegrond is, aangezien de verzoekster voor de Belgische gemeenschap geenszins een bedreiging voorstelt.

Dat de Belgische Staat, vanaf het moment dat een dergelijke inmenging niet gerechtvaardigd is, thans de verzoekster er niet toe mag dwingen naar POLEN terug te keren.”

2.13. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v. Duitsland*, § 29).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.14. De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin beperkt, waartoe minderjarige kinderen *ipso facto* deel van uitmaken (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko v. Letland*, par. 94). Immers, vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van gezinsleven vast te stellen is samenwoning van ouder en minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, par. 35), noch samenwoning van beide ouders (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als “verbroken” worden beschouwd. (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, par. 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gül v. Zwitserland*, par. 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, *C. v. België*, par. 25.)

De Raad stelt vast dat de huwelijksband tussen verzoekster en haar echtgenoot niet wordt betwist, noch de afstammingsband tussen verzoekster en haar minderjarige kinderen. Voorts wordt niet betwist dat voor het vertrek van verzoekster in november 2011 naar Rusland, er een gezinsleven bestond tussen verzoekster, echtgenoot en kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat dit gezinsleven werd heropgenomen bij de aankomst van verzoekster op 23 april 2012 in België, waarbij zij werd herenigd met haar echtgenoot en kinderen. Aldus was verzoekster slechts voor een periode van maximaal vijf maanden gescheiden van haar echtgenoot en minderjarige kinderen, wat geen uitzonderlijke omstandigheid inhoudt om het gezinsleven als verbroken te beschouwen.

2.15. Nu de Raad het bestaan van een gezinsleven heeft vastgesteld, is de volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken of er sprake is van een schending van het gezinsleven.

Vooraleer te oordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet eerst worden onderzocht of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad stelt vast dat verzoekster naar België is gekomen met het oog om zich te herenigen met haar echtgenoot en kinderen, waardoor *in casu* sprake is van een zgn. situatie van eerste toelating.

2.16. Indien het een situatie betreft van eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er, in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel moet er in dit geval volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.17. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.18. De Raad heeft reeds vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoeksters asielaanvraag in Polen dient te worden behandeld. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat Polen heeft ingestemd. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat verzoekster aan Polen zal worden overgedragen.

Verzoeksters echtgenoot en minderjarige kinderen ontvingen op 18 april 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012, waardoor zij geen aanspraak meer kunnen maken op een verblijf in België.

Deze weigeringsbeslissing werd inmiddels door de Raad bevestigd bij arrest nr. 87037 van 6 september 2012.

In het geval van de echtgenoot en kinderen is er geen sprake van een gedwongen terugleiding maar wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten wel aangegeven dat ze het grondgebied van de Schengenstaten dienen te verlaten zodat zij verzoekster niet kunnen volgen naar Polen.

Daardoor worden de echtgenoot en kinderen in feite verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst, met name de Russische Federatie, welke trouwens ook de enige plaats is waar zij een verblijf hebben.

Dit betekent dat verzoekster wederom zal worden gescheiden van haar echtgenoot en kinderen. Desalniettemin stelde de Raad vast dat zulke scheiding zich in het verleden reeds heeft voorgedaan en dat dit hen niet heeft belet om hun gezinsleven in stand te houden.

De scheiding zal mogelijks van korte duur zijn, met name voor de duur van de behandeling van de asielaanvraag in Polen. Indien verzoekster een negatieve asielbeslissing krijgt in Polen, zal zij dit land eveneens moeten verlaten en kan zij zo haar echtgenoot en kinderen terug vervoege.

Indien zij een positieve asielbeslissing verkrijgt in Polen dan staat er niets in de weg om een gezinshereniging aan te vragen met haar echtgenoot en kinderen.

De scheiding zal hoe dan ook tijdelijk zijn. De verzoekster toont met haar algemeen betoog niet aan dat zij haar gezinsleven niet in stand zal kunnen houden. De Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen de gezinsleden in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven en het gezinsleven te onderhouden.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES